

Pravizhen doktor On, fkerbi
 Vše pravde prav fkleniti,
 Nar manj krivize fe boji
 Alfons komu ftoriti.
 Ni hotel krivih mitev vset,
 Pravize ne flepiti,
 Rajfhi je hotel vbóg shivét
 In sapuſtit' golufen fvet,
 Kakor duſho ſgubiti.

Duhovski fſtan fi iſvoli,
 Paſtirsko lepo fluhbo,
 Poſebno vbogim ofkerbi
 Novo duhovſko druhbo.
 Beſedo boſhjo oſnanovat:
 To fo njegove ſhelje,
 Sgublene k' Bogu pripeljat,
 Jih pogublenja ovarvat:
 Nar vezho mu veſelje.

On vidi ſapuſſhenih frót
 Veliko bres paſtirja,
 On gleda, koljko hudih smot
 Sovraſhnik duſh raſfhirja.
 Veliko ſhetuv on fpoſna,
 Alj delavzov pa malo,
 Ki bres dobizhka zhaſniga
 Storili vſe bi za Boga,
 De bi jim delo ſdalo.

Vse kitice so napisane v isti obliki, le v 2., 7. in 15. kitici je 4. vrstica brez rime; Glaserjeva trditev, da so kitice »brez doslednih stikov«, je torej pretirana in jo je treba popraviti. Verzifikacija je na splošno gladka in spretna — kljub temu, da zgradba kitice zlasti v svoji drugi polovici ni brez tehničnih težkoč.

Ali je pesem izvirna ali posneta po kaki tuji predlogi, ne vem. Verjetneje pa se mi zdi drugo. Za to govori poleg dejstva, da se je Slomšek v pesmih sploh rad naslanjal na tuje predloge, v našem primeru zlasti še nenavadna oblika kitice, ki je nima drugače nobena Slomškova pesem in ki bi je torej avtor najbrž pač tudi v tej pesmi ne bil uporabljal, če bi jo bil oblikoval popolnoma samostojno.

Latinski silogizem kot slovenjegoriški „test“ za treznost.

J. A. G.

V starih, davno preteklih, boljših, naravnost »pantagruelskih« časih — njih literarni monument je »Imenitni Voger«, njih poslednji, medli odsev so Skuhalove popevke — so v slovenjegoriški družbi ob pozni uri preskušali okretnost svojih jezikov s sledečim silogizmom:

»Bonus klopotec in suo klopociterio klopocitabiliter klopocitat.

Noster klopotec est bonus klopotec.

Ergo noster klopotec in suo klopociterio klopocitabiliter klopocitat.«

Past ne tiči toliko v logičnem sosledju stavkov, kolikor v prehodu glasovne skupine »t-c« na »c-t«. Najrajši se človeku zareče »klopociterio«, tedaj pa je že zgubljen. Odločilna ni samo pravilna reprodukcija besed, ampak, in to v prvi vrsti, hitrost, s katero jih kdo še lahko zdrdra. Ta poskus je seveda mogoč samo v humanistično izobraženi družbi; da bi tudi vedela, kaj pomeni »Barbara, Celarent, Darii, Ferioque prioris...«, ni ravno potrebno.